

А гжски около рѣката
 Защо, размахали крилата,
 И тѣ сж глупи закрещѣли,
 Какво ли сж орали, сѣли?

*

Върни се, облако невѣренъ,
 Почакай, пакостнико черенъ.
 Недѣля, две . . . ела тогази,
 Страшилище! А облакъ лази,
 Расте и вий снага космата,
 Заслания слънце; въ небесата
 Тъмнѣй зловещо . . . Милостъ нѣма!
 И дебне пакъ беда голѣма.
 На заѣвътъ всичко се прибира,
 Сърдцето трѣпне, въ страхъ примира,
 Че горе — димъ и адски гѣтенъ.
 Вихрушка, прахъ . . . Ей сводѣтъ мжтенъ
 Продранъ запалва се — и блѣсъкъ —
 И още — пакъ, — о Боже! . . . Трѣсъкъ
 Оглася планини, полета —
 Земя трепери . . . Градъ! — парчета —
 Яйце и орѣхъ . . . Спри . . . Недей . . .
 Трудъ кървавъ, Боже, пожалѣй!

*

Но свърши. Тихо грѣмъ последенъ
 Заглѣхва нѣгде надалече
 И влѣкъ следъ стадо — вихъръ леденъ
 Подгоня облацитѣ вече.
 А ето слънцето огрѣло
 Тжжовно гледа върволица
 Отъ стари, млади и дечица:
 Вънъ селото се мѣкне цѣло
 И всички емнали се боси,
 Съ лица мъртвешки посивѣли,
 Отиватъ: вѣчно зло ги носи
 Къмъ ниви глухо опустѣли.
 Че тамъ жетварка бѣсна хала
 Просо, пшеница, ръжъ, ечмени —
 Безредно, зрѣли и зелени,
 И цвѣтъ-надежди е пожнала . . .